

PROJECTE OSIRIS

Hui he decidit començar un diari per contar tot el que m'ha passat aquest últim any i com ha canviat la meua vida i, espere que servisca a altres persones per a que, com he fet jo, s'animen a viure d'altra manera i tornen a la Terra.

Sóc Marc Martorell i fa un any vivia a la Estació Osiris. Perquè entengueu tota la història vaig a començar explicant què va passar a l'any 2023.

A la Terra van anar apareixent diferents virus que van causar malalties greus i la mort de moltes persones. Primer va ser la COVID 19 però, quan aquest estava controlat i la gent tornà a la seua rutina, la humanitat, en compte d'aprendre d'aquesta experiència, va continuar elaborant als laboratoris altres virus que van acabar fent la vida a la Terra impossible.

Els governs de tot el món es van reunir secretament a Washington el 11 de gener de 2023 per estudiar la situació. Cridaren als millors experts científics i tecnològics per saber la seua opinió. Finalment es decidí que l'única solució, ja que la vida en altre planeta no era encara possible, era construir unes estacions espacials que rotaren al voltant de la Terra on es donaria cabuda per viure a tota la població mundial no infectada per cap virus. Va ser nomenat el Projecte Osiris.

El 22 de novembre de 2023 les estacions, construïdes en diferents llocs del món estaven acabades. En aquest moment es va fer públic el projecte, a totes les televisions s'informava que els governs anaven a posar en marxa un sistema per triar quines persones podrien tindre accés a les estacions. Aquelles persones que estaven disposades a viure allí haurien de passar uns estrictes controls mèdics. Si no podien accedir-hi es quedarien a la Terra en unes instal·lacions de seguretat on continuarien rebent l'atenció necessària fins que poguessin anar a les estacions.

Els meus pares i jo varem passar a viure a l'Estació 12 i fins fa poc ha sigut la meua casa.

Jo tenia uns records de com era la Terra però tenia sols 8 anys quan la vaig abandonar i sempre havia tingut curiositat per saber com havia de ser ara. Per aquesta raó vaig estudiar i preparar-me per poder pertànyer a l'Equip de Recol·lecció. Aquest equip era l'únic que baixava a la Terra un parell de vegades a l'any per recol·lectar tot el necessari que fes falta per garantir tindre provisions per 6 mesos més.

Als meus pares no els agradava la meua decisió perquè ho veien perillós però jo ho tenia molt clar i no m'ho van poder negar.

Per fi va arribar el dia, el 6 de juny de 2033 em vaig posar el vestit especial de protecció i, acompanyat de la resta de l'equip i del meu inseparable amic Pau vaig pujar a la càpsula espacial que me duria a terra ferma.

Quan vam aterrar, una vegada més el nostre cap d'equip Andreu, que ens havia estat entrenant durant dos anys, ens va donar les últimes instruccions. La nostra funció era arregar arrels de diferents tipus de plantes.

Al baixar, encara que duia el tratg de protecció, vaig poder notar la sensació del Sol i la brisa al meu cos i em quedí uns minuts observant el meu voltant i el cel.

Al principi comencí a fer la meua tasca amb l'ajuda de Pau, però la curiositat per vore més va fer que decidira apartar-me del grup. Li vaig demanar a Pau que no diguera res i li vaig prometre que tornaria aviat i ningú se n'adonaria.

Vaig caminar cap a una arbreda, meravellat del que veia. Al poc de temps vaig sentir unes veus i rialles. Vaig decidir anar cap a elles i vaig trobar un grup de xiquets banyant-se en un riu d'aigües cristal·lines plenes de peixos.

Quan em varen vore, em feren senyals perquè m'apropara. No sabia què fer, però duia el meu vestit de protecció, no podia passar res.

Una de les xiques, de més o menys la meua edat, amb ulls verds i cabells negres va eixir de l'aigua i em preguntà:

- Eres de l'estació?
- Sí- vaig contestar.
- Com et diuen?
- Marc.
- Per què no et lledes eixe vestit i et banyes amb nosaltres?
- No puc, és perillós- vaig contestar amb por.

Tots començaren a riure.

- Perillós?- va dir la xiqueta- Fa anys que no hi ha virus. Ara vivim en un món nou sense virus ni contaminació on disfrutem de la natura i cuidem del nostre entorn.

Jo no estava molt segur de si era veritat el que deia però no podia anar-me'n sense averiguar-ho, així que vaig decidir llevar-me la protecció que cobria el meu cap i vaig agafar aire. En aquest moment tot va canviar, va ser una sensació de llibertat que ja mai m'abandonaria.

Fa ja un any que visc a la Terra i he creat una associació per promoure la tornada de tots aquells que volen abandonar les estacions, informant de la nova situació i els avantatges que té viure ací. Per supost, els meus pares i el meu amic Pau ja s'han reunit amb mi i, a poc a poc són més els que estan tornat a casa.

Pablo Ramos Torres